

בע"א (רמת-גן) 9800-04-13 - מרדכי שפיגל נ' עיריית רמת גן

בע"א (רמת-גן) 9800-04-13 - מרדכי שפיגל נ' עיריית רמת גן/שלום רמת-גן

בע"א (רמת-גן) 9800-04-13

מרדכי שפיגל

נגד

עיריית רמת גן

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים ברמת-גן

[06.05.2013]

כב' השופט יעקב שקד

החלטה

1. המבקש עותר לביטול פסקי דין בגין 4 דוחות חניה, שנרשמו בשנת 1999. לשיטת המבקש, הרכב שבעטיו נרשמו הדוחות לא היה ברשותו בתאריכים הרלוונטיים באותה שנה, שכן הועבר לכונס נכסים, עקב פירוק חברה שבה עבד המבקש. לדבריו, לא הייתה לו גישה לרכב באותה עת, מטבע הדברים, והוא אף לא יכול היה לבצע העברת בעלות, שכן הרכב הועבר לחזקתו של כונס נכסים. למרות ניסיונו לברר את העניין, הדבר לא צלח.
  2. עוד טוען המבקש כי בתאריכים הרלוונטיים בהם נרשמו הדוחות (חודשים נובמבר-דצמבר 99), לא היה בישראל, וממילא לא יכול היה להיות אחראי לעבירות הנטענות.
  3. בתגובתה גורסת המשיבה כי יש לדחות את הבקשה על הסף מחמת העובדה שלא צורף לה תצהיר. לבקשה כן צורף תצהיר.
- בהקשר זה אני חייב להעיר, כי בית משפט זה מקבל מהמשיבה במהלך העניינים השוטף, תגובות רבות הנוגעות לבקשות לביטול פסקי דין הנוגעים לדוחות חניה, ותגובות אלה נחזות להיראות כתגובות "שטאנץ", אם כי נערכים בהן שינויים מסוימים בהתאם לעניין.
- מעת לעת ניתן לראות כי האמור בתגובות, או חלקו, כלל לא רלוונטי לבקשה הספציפית.
- דוגמה לעניין זה היא התגובה נשוא התיק שבפניי: למרות שצורף תצהיר, המשיבה טוענת שלא צורף, ואף מפנה לפסיקה בעניין.
- נראה כי ראוי שהמחלקה המשפטית של המשיבה תיתן את הדעת לנושא זה ותקפיד להגיש תגובות נקודתיות וענייניות.
4. עוד טוענת המשיבה בתגובתה, כי כל הודעות תשלום הקנס, למעט הודעה אחת, מס' 65013682, נשלחו למבקש בדואר רשום. לגבי ההודעה שמספרה צוין לעיל, המשיבה מסכימה לביטול פסק הדין.

כתימוכין לטענה זו, צירפה המשיבה לתגובתה פלט מחשב שמתיימר להעיד על משלוח הדואר הרשום. פלט מחשב זה נחזה כמסמך שהונפק על ידי רשות החניה, שכן כך כתוב בכותרתו, ומרכז, ככתוב בכותרת "רשימת דברי דואר רשומים". אין מדובר, כך נראה מהמסמך, באישור משלוח דואר רשום מאת רשות הדואר.

5. תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974, מקימה חזקת מסירה גם ללא חתימת המקבל, כאשר השליח מוכיח כי אכן שלח את תעודת הקנס בדואר רשום לנמען. בע"פ 30201/06 (מחוזי י-ם) שפירר נ' מדינת ישראל, בסעיפים 11-12 לפסק הדין נקבע כך:

"השאלה היא- האם ראוי שיתקבל אישור שאינו האישור הסטנדרטי של הדואר הרשום, כי אם אישור פנימי של המאשימה כראיה למשלוח הדואר? לענין זה נראה כי קבלת האישור הפנימי - גם אם זה האחרון נושא את חותמת הדואר, איננה מספקת והיא מחטיאה את מטרת המשלוח בדואר רשום ולא בדואר רגיל. קביעה זו מקבלת משנה תוקף מהעובדה כי אין מדובר בפעולה יוצאת דופן של המדינה. משלוח הודעות על עבירות, כמו גם ניהול הוכחות במשפט לענין העבירה, הינם חלק ממהלך העבודה היומיומי של המדינה וראוי כי יעשו באופן התקין ביותר. אין חולק כי במגעה של המדינה עם האזרח ישנו פער מובנה משמעותי בין המשאבים והכוח העומדים לרשות הצדדים, פער המעניק יתרון למדינה.

במקרה שלפנינו, לא הוכיחה המשיבה את משלוח ההודעה במסגרת התקופה הקבועה בחוק, שיש בה כדי לדחות את טענת ההתיישנות. לדידי, הפלט הפנימי אין בו די להסיר את הספק בדבר משלוח ההודעה בדואר רשום. כל עוד זה לא נעשה, אין לומר כי קמה במקרה זה חזקת המסירה כדין, במסגרת הזמן של ארבעה חודשים הקבועה בחוק (ואף לא במסגרת השנה - לו לא היה מדובר בעבירה שצולמה כהגדרתה בחוק). על כן, יש לקבוע כי מאחר שההזמנה לדיון נשלחה למערערת רק לאחר יום 28.08.05 בו הודפסה הזמנה למשפט וכתב אישום, חלה התיישנות על העבירה".

6. בהינתן האמור ובהעדר הוכחה אודות משלוח כנדרש, מרשות הדואר, וכן נוכח הצהרת המבקש שלא נסתרה, לא עמדה המשיבה בנטל המוטל עליה, ויש לקבל את טענת המבקש להתיישנות העבירות.

7. למעלה מהצורך, אציין כי נראה שאף לגופו קיימת למבקש טענת הגנה בגין הדוחות, שכאמור נרשמו בחודשים נובמבר ודצמבר 1999, שכן מתעודת בירור פרטים על נוסע של משרד הפנים, שצורפה לבקשתו, עולה כי הוא יצא את הארץ ביום 29.10.99, כאשר אין ברישומים אינדיקציה כי שב באותה שנה לארץ, כך שבחודשים הרלוונטיים הוא כלל לא היה בארץ, וממילא לא הוא זה שביצע את העבירות הנטענות.

8. סיכומי של דבר, הבקשה מתקבלת. פסקי הדין מבטלים, ונקבע כי העבירות נושא הודעות הקנס התיישנו. המשיבה תישא בהוצאות המבקש בסך 400 ₪, תוך 30 יום, שאם לא כן יישא הסכום ריבית והפרשי הצמדה מהיום ועד התשלום בפועל.

ניתנה היום, כ"ו אייר תשע"ג, 06 מאי 2013, בהעדר הצדדים.